

VOOR & NA

Altijd weer spannend, zo'n eerste kleinkind. Marian van Veelen kan erover meepraten. Ze wist hoe graag haar dochter Lianne - met wie ze een hechte band heeft - kinderen wilde. Lang hoefde ze niet te wachten op het omaschap. 'Ik heb wel een traantje weggepinkt.'

Liannes bevalling is de kroon op onze relatie; ik ben erbij!

Marian draagt een vest (Emu Australian, € 97,50) eronder een jurk (Summum, € 149,95), hemdje (H&M, € 4,95), panty (Primark, € 3) en leren laarzen (Via Vai € 150)

Lianne draagt een shirt (Mamalicious, € 21,95) met een vest (Summum, € 129,95) op een jeans (H&M, € 39,95). Eronder schoenen van Cafe Moda (€ 49,90)

Marian van Veelen (48) is moeder van Lianne (27) en Pim (24). Ze staat op het punt oma te worden. Lianne is 32 weken zwanger. Bij de bevalling én in de kraamweek krijgt ze hulp van haar moeder.

Marian: “Lianne en ik hebben altijd een speciale band gehad. Ze was een gevoelig kind. Op school werd ze weleens geplaagd en dat deed haar veel pijn. Samen konden we daar uren over praten. Ik wilde haar het gevoel geven dat ze altijd bij me terecht kon. Dat gevoel is er nog steeds. We kunnen alles tegen elkaar zeggen. Het was haar idee om naar India te gaan voordat ze op kamers ging. Ze dacht dat we daar een beter mens van werden. Het werd een emotionele reis met pieken en dalen. We zagen mooie, maar ook nare dingen. Kleine kinderen bedelend op straat. Die reis verdiepte onze band, doordat we het samen meemaakten. Samen ontdekten we hoe rijk we eigenlijk zijn.

Liannes bevalling beschouw ik als de kroon op onze relatie. Ik wist dat ze graag kinderen wilde, het liefst zo snel mogelijk. En dat ze mij erbij wilde hebben als ze op wereld zou zetten. Prachtig leek me dat. Als kraamverzorgende heb ik veel bevallingen meegemaakt. Maar wat is er mooier dan mijn eigen kleinkind geboren te zien worden?

Toch heb ik er wel over moeten nadenken, het was zeker geen lichtzinnig besluit. De geboorte van een kind is een emotionele gebeurtenis voor beide ouders. Ik vond het belangrijk dat ook haar vriend Chris mij erbij wilde hebben.

Uiteraard ben ik bij Lianne veel meer betrokken dan bij andere kraamvrouwen, met wie ik geen emotionele

band heb. Maar ik denk niet dat die emoties een belemmering zijn. Als Lianne vroeger viel, raakte ik ook niet in paniek, maar handelde ik rationeel. Pas later kwam de schrik. Dat zal bij de bevalling niet anders zijn. Lianne hoopt op een thuisbevalling en dat zou zeker mooi zijn. Zij en Chris slapen in ons oude bed, het bed waarin Lianne is geboren. Het zou toch geweldig zijn als haar kind daarin ook ter wereld komt? Naar de kraamweek kijk ik uit. Geen kraamverzorgende die mij de deur uitwerkt. Ik ben de hele dag bij mijn kleinzoon! Wat me wel moeilijk lijkt, is om aan familie niet meteen van alles over de bevalling te vertellen. Dat moeten Lianne en Chris doen. Die week moet hun feestje zijn.”

Lianne: “Ik had niet verwacht dat zwanger zijn zo intens zou zijn. De bewegingen in mijn buik als hij met zijn benen afzet en ik zijn billen omhoog zie komen. Bekkenklachten waardoor ik al bijna drie maanden in de ziektewet zit. Momenten van onzekerheid die omslaan in een huilbui. Kan ik de bevalling wel aan? Het is fijn dat ik wat dat betreft volledig op mijn moeder kan vertrouwen, dat zij er is om me te helpen als ik het tijdens de bevalling moeilijk heb. En dat ze er de dagen daarna ook is. Ze kent mij, ons huis. Weet er alles te vinden.

De wens om mijn moeder bij de bevalling te hebben, heb ik al sinds mijn tiende. Ze begon aan de opleiding

voor kraamverzorgenden en het leek me meteen geweldig: je eigen moeder die er voor je is als je bevalt. In vertrouwdere handen kun je toch niet zijn. Bovendien, onze band is zo hecht dat het voor mij ondenkbaar is dat ze er niet bij is. Mijn moeder was er vroeger altijd voor mij. Als ik uit school kwam, zat ze voor me klaar. Als ik werd gepest, kon ik aan haar mijn verhaal kwijt. Ze zorgde ervoor dat ik me altijd gehoord voelde. Dat wil ik mijn kinderen straks ook kunnen geven. Voor hen wil ik er ook honderd procent zijn en daarom ga ik alleen nog in de avonduren en af en toe in het weekend werken. Chris vindt het geen probleem dat mijn moeder bij de bevalling is. Naar de geboorte van ons kind heeft hij maanden uitgekeken, maar hij vindt het ook spannend. Hij is bang dat het misgaat en dat we dan naar het ziekenhuis moeten. Dat mijn moeder er, met al haar ervaring, vanaf het begin bij is, is voor hem een hele geruststelling.

Natuurlijk bestaat de kans dat de bevalling voor mijn moeder emotioneel zwaar is. Het is per slot van rekening haar eigen kind dat bevalt. En misschien zal ze vanwege de emoties even moeten weglopen. Maar ik geloof niet dat ze het niet aankan. Ik vind het alleen maar mooi als ze moet huilen. Dan huil ik gewoon lekker met haar mee.”

Lees het vervolg van dit verhaal op pagina 94.

Marian van Veelen (48) is oma van de pasgeboren Luc. Als kraamverzorgende hielp ze haar dochter Lianne bij de bevalling.

Marian: “Jippie! Eindelijk! Dat dacht ik toen Lianne me ’s ochtends belde om te vertellen dat de weeën op gang kwamen. Omdat je als kraamverzorgende niet langer dan acht dagen achter elkaar mag werken, zat ik de laatste twee weken al thuis, in afwachting van de bevalling. Voor haar was het natuurlijk ook prettig dat het zover was. Vanwege de bekkenklachten had ze het zwaar.

De bevalling ging hard. Terwijl ze relaxt op de bank zat, bleek Lianne ’s middags al zes centimeter ontsluiting te hebben. ’s Avonds werden de weeën heviger. Al die tijd was ik er op de achtergrond bij. Tot aan het persen ging het er gemoedelijk aan toe. Even leek het erop dat Luc de draai onder het schaambeentje niet kon maken. Lianne heeft meer dan een uur moeten persen. Toch raakte ik geen seconde in paniek. Mijn beroepsmatige kant nam het inderdaad vanzelf over. Ik deed mijn werk en ondersteunde Lianne waar kon.

Slechts één moment moest ik slikken. Lucs hoofdje kwam eruit en Lianne mocht hem oppakken. Ik hielp haar, pakte haar handen en samen trokken we hem op haar buik. Ja, toen heb ik een traantje weggepinkt. Om daarna meteen verder te gaan met mijn werk: Luc schoonwrijven zodat hij kon worden onderzocht. Vooral de eerste dagen was het hard

werken. Na de bevalling was ik om twaalf uur ’s nachts thuis. En de volgende dag was ik ’s ochtends om acht uur weer bij Lianne en Chris. Pas na twee dagen voelde ik me oma en besepte ik dat ik na acht dagen van Luc helemaal geen afscheid hoefde te nemen.

Anders dan bij andere gezinnen, nam ik mijn werk wel mee naar huis. Luc wilde de borst niet meteen pakken en viel de eerste dagen veel af. Dat hield me na werktijd behoorlijk bezig. Als ik thuis was, vroeg ik me af of het met de bijvoeding wel lukte. Emotioneel was het best zwaar.

Een volgende keer zeg ik wel weer volmondig ja als Lianne me vraagt bij haar te kramen. Ik merk dat ik al vertrouwd ben voor Luc, doordat ik vanaf het begin bij hem ben geweest. Terwijl ik dit vertel, is hij heerlijk bij me op schoot in slaap gevallen. Daar offer ik me graag voor op.”

Lianne: “De bevalling is super gegaan. In mijn zwangerschap was ik onzeker of ik het aankon, maar uiteindelijk ging ik er neutraal in en hield ik rekening met de gemiddelde duur van zo’n 24 uur. Het ging een stuk sneller. En Luc is inderdaad in hetzelfde bed geboren als ik.

De eerste weeën herkende ik direct en kort daarna belde ik mijn moeder; ze mocht komen, het was begonnen. De

overgang van gewone weeën naar persweeën vond ik moeilijk. Ik had het gevoel dat ik er geen controle meer over had, en was bang om te vroeg te persen en een ruptuur te krijgen. Vooral op die momenten was het fijn dat mijn moeder er was, ook voor Chris. Hij had moeite met de ontsluitingsweeën, wist niet goed wat hij moest doen. Ik had pijn en hij kon dat maar moeilijk aanzien. Uiteindelijk heeft hij de eerste uren vooral boodschappen gedaan en was mijn moeder er om mij bij te staan. Dat was voor ons allebei heel prettig.

Tijdens de persweeën had ik wel veel steun aan Chris. Ik zat op de baarkruk met hem als een coach achter me. De volgende dag had hij de blauwe plekken op zijn benen van mijn ellebogen. Maar we hebben het tenminste echt samen gedaan. De eerste dagen na de bevalling heeft mijn moeder keihard moeten werken. Pas na zo’n drie dagen zag ik haar eindelijk in de omarol. Op dat moment waren de geboortekaartjes net klaar, en konden we haar er een geven. Ze was in tranen. Alsof ze toen pas écht besepte dat haar kleinzoon was geboren.

Spijt dat ik mijn moeder heb gevraagd om mijn kraamverzorgende te zijn heb ik zeker niet! Integendeel. Het voelde enorm vertrouwd. Sinds Luc zijn geboorte, nu ik zelf moeder ben, waardeer ik haar meer. Ik merk dat ik daar ook nu, nu ik dit vertel een brok van in mijn keel krijg. We delen nu zoveel meer emoties met elkaar. Onze band is daardoor nog dieper en specialer geworden.”

Tekst: Mandy Pijl. Visagie: Nicolette Brøndsted. Fotografie: Studio 5982.

‘Van Luc hoefde ik na acht dagen geen afscheid te nemen’